

Arrest

nr. 112 802 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT, loco advocaat P. STAELENS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Say Padar, district Tagab, provincie Kapisa. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. In Afghanistan had u een buurmeisje waarmee u op een gegeven moment (jaar 1383- 2004) seksuele betrekkingen had. Zij komt uit een gezin van Taliban aanhangers. Jullie ontmoetten mekaar in haar tuin waar een waterput was waarvan ook uw familie gebruik mocht maken. Haar broer heeft jullie betrapt en achtervolgd. U kreeg een kogel in uw been en de mensen uit de buurt brachten u naar het ziekenhuis. U bleef drie dagen daar en daarna werd u enkele dagen lang verzorgd door een dokter van het ziekenhuis. Drie dagen later kwam de politie. De politie nam u mee en stelde u vragen over hoe u die verwondingen opgelopen had. U werd overgeplaatst naar het provinciecentrum, Mahmoud Raqi, en ook daar werd u ondervraagd. De politie geloofde dat u betrokken was bij een schietincident tussen de

politie en de vader van uw vriendin, die bij de zedenpolitie was. Uiteindelijk heeft uw oom een waarborg betaald en werd u vrijgelaten in de maand hamal 1385 (maart 2006). U verhuisde naar de woning van uw tante in het district Sarubi nabij Kabul. U bleef daar vijf tot zes maanden totdat u opnieuw opgeroepen werd om te verschijnen voor de autoriteiten. U besloot om naar Iran te gaan. In Iran heeft u een jaar lang illegaal voor een bedrijf gewerkt. Daarna vervolgde u uw reis naar Europa. Sinds zijn pensioen zouden uw oom en tante terug naar Tagab zijn verhuisd.

Op 19 februari 2008 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag in nadat u op 18 februari 2008 onderschept werd door de Federale politie in Gent. Uw vingerafdrukken stemden overeen met die van H. A. {...} in Griekenland. U werd op 6 maart 2008 vastgehouden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 10 december 2008 ontving u het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien België niet verantwoordelijk geacht werd voor uw asielaanvraag. Op 3 december 2008 werd er door uw advocaat een regularisatieaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geactualiseerd op 29 september 2009. Op 2 november 2010 diende u een aanvraag in voor medische regularisatie. Op 9 december 2010 wordt uw medische regularisatie ontvankelijk verklaard en ten gronde onderzocht. Op 22 maart 2011 werd uw regularisatie verworpen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U ging hierop in beroep bij de Raad van State. De beslissing van 9bis wordt ingetrokken door DVZ, echter op 2 maart 2012 wordt u opnieuw een regularisatie geweigerd. Op 26 maart 2012 wordt uw aanvraag 9ter ongegrond verklaard. Op 5 juni 2012 ontving u het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 juni 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een tweede asielaanvraag in en stelt u dat u van uw zus in november 2012 zou vernomen hebben dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn. Ze zouden naar het huis van uw tante gegaan zijn en het doorzocht hebben. Een reden hiervoor zouden ze niet gegeven hebben. Sinds een viertal maanden zou uw zus in Iran verblijven.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een origineel rijbewijs, een originele taskara, een origineel medisch attest, twee originele bewijzen ter staving van uw verwondingen, een originele brief van een dokter en een petitie opgesteld door uw zus.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan er geenszins geloof gehecht worden aan de relatie die u gehad zou hebben met het meisje in uw dorp. Volgens uw verklaringen was uw 'vriendin' de dochter van een man die in heel Tagab bekend stond om zijn participatie aan de zedenpolitie, de Amr Bil Maroof (CGVS, p. 11, 12). Zijn zoon zou een opleiding genoten hebben in Dubai en vervolgens deelgenomen hebben aan Taliban activiteiten (CGVS, p. 12). De essentie van deze beschrijving is dat de familie waarnaar u verwijst een zeer duidelijk radicaal profiel heeft. Met name de vermelding dat de vader van dit meisje een lid was van de 'Amr Bil Maroof Nahi Anli Munkar', de religieuze politie, is veelbetekend om de context te begrijpen. In Afghanistan stond de zedenpolitie immers bekend om een zeer strikte naleving van de sharia wetten. Geweld werd niet gemeden door deze groepering en het is algemeen geweten dat zij vooral de goede zeden van vrouwen in het oog hielden in Afghanistan (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U geeft zelf ook aan dat de vrouwen van deze familie niet gezien mochten worden door gasten, dat zij niet naar de winkel mochten gaan, dat ze gekleed waren in een burqa en dies meer (CGVS, P. 12). Aangezien u expliciet verwijst naar de achtergrond van de vader van het meisje bij de zedenpolitie is dit een essentieel element in uw asielrelaas. Er moet in dit kader immers gekeken worden naar de strikte naleving van de religieuze wetten in deze familie. Het is immers denkbaar dat de vrouwen van deze familie een zeer gelimiteerd leven leiden en dat de mannelijke familieleden de controle te allen tijde behouden over hun handelingen. Bevreemdend zijn dan ook uw verklaringen omtrent uw ontmoetingen met dit meisje. Ten eerste zou u in staat geweest zijn om dit meisje tweemaal per week te ontmoeten gedurende drie maanden (CGVS, p. 14). U gevraagd hoe zij aanwezig kon zijn op uw afspraken, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 13, 14). Dit is opmerkelijk, aangezien dit toch een vrouw betreft die onder een strikt regime leeft. U moet dan toch minstens geweten hebben hoe het komt dat zij zich buiten het huis kon begeven op bepaalde momenten. Ten tweede is het niet aannemelijk dat de vader van dit meisje geen duidelijke afspraken gemaakt zou hebben met uw oom wat betreft het gebruik van de waterput (CGVS, p. 13). Het is immers logisch dat hij beseft zou hebben dat de buurjongen toegang zou krijgen tot de tuin en dat er een mogelijkheid was dat de vrouwen gezien werden. Uit de door ons geraadpleegde informatie blijkt immers dat een jongen van boven de tien jaar al gezien wordt als een bedreiging voor vrouwen door de zedenpolitie. Zij handhaven bijvoorbeeld de regel dat de persoon die het geld voor het openbaar vervoer rond haalt jonger is dan tien jaar. Een andere regel uit het tijdperk van de zedenpolitie stelt dat

de ramen verduisterd moeten worden zodat de vrouwen in het huis niet zichtbaar waren (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Wetende dat de vader van dit meisje een actief lid is geweest van de zedenpolitie, is het te verwachten dat hij ook nu nog zou leven volgens de voorschriften en problemen zou vermijden door duidelijke afspraken te maken. Uw onwetendheid over de afspraken tussen uw oom en de vader van het meisje is met andere woorden frappant (CGVS, p. 13). Als verschoning stelde u dat u 'te jong' was om te weten wat er afgesproken was (CGVS, p. 13). Gezien de context van het familiale leven van dit gezin, is dat geen verklaring. U biedt dan ook geen enkele verklaring voor het feit dat u dit meisje kon ontmoeten ondanks de strikte regels van de familie. Uw beweringen over uw ontmoetingen zijn dan ook allesbehalve geloofwaardig. Ten derde kan het niet overtuigen dat een vrouw die opgevoed werd in een familie die gekenmerkt wordt door een conservatieve geloofsovertuiging het risico zou nemen tot ontmoetingen en zelfs seksuele betrekkingen met een man. Volgens uw verklaringen was het meisje zelf degene die aanstuurde op contact en zou zij u zelfs meegenomen hebben naar haar 'kamer' om te praten over relaties (CGVS, p. 13). Van een Afghaanse vrouw die amper het huis uitkomt en die 'een binnenkamers bestaan' leidde, die daar bovenop ook nog gedruid is in de sharia wetgeving door haar familieleden, is het niet aannemelijk dat zij op die manier haar seksuele vrijheid actief gaat ontdekken en beleven. Dit aspect van uw verklaringen kan andermaal niet overtuigen. Ten vierde is het niet geloofwaardig dat een vrouw van 21 jaar niet gehuwd was, noch dat er geen afspraken waren over een verloving. Nogmaals beweerde u helemaal niets te weten over het feit dat zij nog ongehuwd was, wat vreemd is aangezien dit toch ter sprake gekomen moet zijn tijdens jullie relatie (CGVS, p. 14, 15). Opmerkelijk is ook uw verklaring dat u niet wist of u de hand kon vragen van deze vrouw. U gevraagd of u haar hand kon vragen, stelde u gewoonweg dat u nog te 'jong' was, dat u er niet met uw oom over sprak en dat het 'misschien' mogelijk was, maar na de ontdekking van jullie beiden niet meer (CGVS, p. 15). Het is niet geloofwaardig dat u zich in de problemen stortte, terwijl u de mogelijkheden niet heeft afgetast om op een normale manier een relatie te hebben met dit meisje, met name via een huwelijk. Ten slotte is het niet geloofwaardig dat de broer van het meisje zich niet heeft vergewist dat u werkelijk geraakt werd door een kogel (CGVS, p. 16). Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt uw asielaanvraag ongeloofwaardig.

Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de relatie met dit meisje, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die sindsdien zijn ontstaan met de Afghaanse autoriteiten. Toch dient hierover volledigheidshalve ook nog de volgende opmerking toegevoegd te worden. U beweerde op het gehoor van het CGVS dat u nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten (CGVS, p. 9). Deze verklaring legde u echter niet af op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens uw gehoor ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, waar u slechts vaag vermeldde dat ze u 'zullen' blijven zoeken als u terugkeert (DVZ Vragenlijst d.d. 13.06.2012, p. 3). In november vorig jaar zou u echter nog gehoord hebben van uw zus dat de autoriteiten langs gekomen waren, eveneens had u weet van het feit dat ze in 2010, na uw vertrek, nog bij uw oom waren langs geweest (CGVS, p. 9). Plotseling slaagt u erin om zeer concreet te vermelden dat u ook na uw vlucht nog gezocht werd, terwijl u hiervan eerder geen melding maakte tegenover DVZ. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u niet weet wat de juiste reden is van uw opsporing en u zou evenmin weten of uw familie hierover op de hoogte was (CGVS, p. 9). Gelet op het feit dat u beweerde de autoriteiten te vrezen, is het geenszins geloofwaardig dat u niet zou hebben nagegaan waarom u thans nog steeds gezocht wordt. Uw versie van de feiten kan andermaal niet overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een origineel rijbewijs, een originele taskara, een origineel medisch attest, twee originele bewijzen ter staving van uw verwondingen, een originele brief van een dokter. Wat betreft het rijbewijs en uw taskara dient er slechts gesteld te worden dat er aan uw identiteit op zich niet getwijfeld wordt. De attesten in verband met uw verwonding kunnen evenmin bovenstaande vaststelling ombuigen. Het is immers mogelijk dat u problemen heeft aan uw been, echter de oorzaak die u hiervoor vermeldde wordt niet geloofwaardig geacht. Daarenboven dient ook opgemerkt te worden dat er veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn, waardoor er weinig geloof gehecht kan worden aan de Afghaanse medische attesten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het feit dat één van de attesten overhandigd werd aan de Belgische ambassade en dit document een stempel draagt van een officiële instantie, is ontoereikend om de geloofwaardigheid van de feiten te bevestigen. Dit werd overigens bevestigd door de eerste secretaris van de ambassade in Kabul. Tot slot is de brief in verband met uw probleem een petitie die uw zus schreef en die dan ondertekend werd door de maliks en anderen van het dorp en die 'misschien' naar het provinciecentrum werd gestuurd. Gezien dit document opgesteld werd te uwen behoeve, vervalt de objectieve bewijswaarde volledig (CGVS, p. 17, 18).

Tot slot heeft u pas na vier jaar een tweede asielaanvraag ingediend, nadat u alle andere mogelijkheden had uitgeput en u het bevel had gekregen om het land te verlaten. Uw asielaanvraag lijkt

dan ook eerder te dienen als strategie dan als een bescherming tegen een gegronde vrees voor vervolging. Uw nalatigheid om eerder asiel aan te vragen wordt gezien als het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. U bent een volwassen jonge man, spreekt Pashtou, een beetje Dari, Frans, Engels en Turks (Verklaring punt 8), u hebt werkervaring opgedaan in Iran (CGVS, p. 4-5) en u kunt het internet gebruiken (CGVS, p. 11). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van het redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.1. Verzoeker betwist het motief dat hij niet kon antwoorden op de vraag hoe het meisje aanwezig kon zijn op hun afspraken. Hij verwijst naar de bladzijden 13 en 14 van het gehoorverslag waaruit blijkt dat hij wel degelijk enkele details kon geven waardoor hij met het meisje in contact kon komen. Verzoeker stelt dat het mogelijk was het meisje te ontmoeten omdat zij om 13u naar buiten kwam naar een andere tuin. De andere familieleden sliepen op dat moment en kwamen pas één voor één naar buiten vanaf 15 uur. Het meisje verliet dus in het geheim haar huis, terwijl de anderen sliepen.

2.1.2. Volgens verzoeker staat er in het gehoorverslag wel degelijk te lezen dat er tussen zijn oom en de vader van het meisje afspraken waren gemaakt. Verzoeker moest dus van zijn oom gaan meedelen dat zij de waterput kwamen gebruiken, dit gebeurde telkens in de ochtend. Toen verzoeker alleen met het meisje afsprak, informeerde hij haar familie uiteraard niet, aangezien ze stiekem het huis uitsloep om 13 uur, totdat de broer van het meisje dit ontdekte natuurlijk.

Verzoeker heeft dus wel een antwoord gegeven op de vragen en het is niet omdat de verwerende partij dit geen afdoende of overtuigende verklaring zou vinden, dat er kan gesteld worden dat verzoeker het antwoord telkens schuldig moest blijven. Verzoeker gaf antwoorden die inderdaad eerder vaag zijn, maar wel realistisch.

2.1.3. Aangaande de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker dat de verwerende partij vergeet dat de familie van het meisje in Say Padar woont en *“dat de veiligheidssituatie in Kaboel niet van een leien dakje loopt.”* Verzoeker verwijst naar een rapport van ecoi.net dat chronologisch weergeeft welke aanslagen er sedert 2011 allemaal in Kaboel gebeurden. Verwerende partij kan niet op redelijke wijze menen dat bij deze aanslagen geen onschuldige burgerslachtoffers vallen. De opsomming opgenomen in het verzoekschrift geeft duidelijk weer dat burgerslachtoffers regelmatig voorkomen. Wat betreft de aanwezigheid van het UNHCR in Kaboel en het feit dat het UNHCR de veiligheidssituatie goed kan inschatten, verwijst verzoeker naar een stuk – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process – Afghanistan – van maart 2012 waar UNHCR inderdaad stelt dat Kaboel een optie is als vluchtalternatief, maar dat dit steeds geval per geval moet worden bekeken aangezien met verscheidene elementen rekening moet worden gehouden. Ook stelt ditzelfde rapport dat er nog steeds regelmatig aanslagen voorkomen waarbij burgerslachtoffers vallen. Ook vluchtelingenwerk Vlaanderen bevestigt deze stelling. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat Kaboel enkel een optie is als de vluchteling kan terugvallen op familie, een sociaal netwerk of op een eigen etnische gemeenschap. In casu heeft verzoeker geen familie in Kaboel noch een sociaal netwerk om op terug te vallen. Hij moet zijn familie in de steek laten en zich elders vestigen. Hoe kan dit een oplossing zijn? Verzoeker alleen in Kaboel, zonder familie of netwerk en zonder geld of opleiding, dit is niet ernstig. Verder blijkt ook niet dat verzoeker door de verwerende partij geconfronteerd werd met het intern vluchtalternatief naar Kaboel. Hij heeft aldus de kans niet gehad om aan te tonen dat Kaboel geen optie is voor hem.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanig-

heid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve lezing van het gehoorverslag en wijst erop dat verzoeker niet weet hoe het komt dat het meisje om 13 uur het huis kon verlaten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 14), zodat de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoeker het antwoord schuldig moet blijven op de vraag hoe het meisje in staat was hem te ontmoeten. Overigens blijkt dat, waar verzoeker ook verklaart dat het meisje de woning "*in het geheim verliet*", hij tevens op het Commissariaat-generaal beweerde dat het meisje "*misschien een akkoord had*" (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 13-14). Het is duidelijk dat verzoeker uitgaat van veronderstellingen teneinde toch maar een antwoord te kunnen geven, doch dergelijke veronderstellingen zijn niet afdoende gelet op de verklaringen van verzoeker dat het meisje een dochter was van een lid van de zedenpolitie, dat het een strikte familie was en de vrouwen niet gezien mochten worden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 12) en mede gelet op de informatie in het bezit van de verwerende partij omtrent de zedenpolitie in Afghanistan (stuk 16), waaruit blijkt dat deze de sharia-wetten zeer strikt naleeft, zodat het geenszins aannemelijk is dat het meisje onopgemerkt en onbegeleid haar woning "*in het geheim*" kon verlaten en dit gedurende ongeveer drie maanden. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft een geloofwaardige verklaring te geven voor de feiten zoals hij die heeft aangehaald.

2.5. Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat verzoeker uiterst vaag en incoherent was met betrekking tot het gebruik van de waterput. Initieel verklaarde hij niet te weten wat het akkoord was over het gebruik van de waterput omdat hij "*te jong*" was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 13), vervolgens stelde hij dat hij van zijn oom de familie van het meisje diende te verwittigen dat zij de waterput wilden gebruiken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, p. 13). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker vaag en niet-eenduidig was over het gebruik van de waterput en de omstandigheden waarin hij het meisje kon ontmoeten. Door slechts gedeelten van het gehoorverslag te citeren slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde vaagheden en incoherenties die blijken uit integrale lezing van het gehoorverslag te ondermijnen. De Raad wijst er nog op dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas afgeleid kan worden uit vaagheden en onaannemelijkheden op het niveau van de relevante bijzonderheden, hetgeen in casu het geval is.

2.6. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de overige gedane vaststellingen aangaande het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas te ontkrachten waardoor deze zonder meer overeind blijven.

2.7. De Raad is tevens van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Verzoeker is meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd. Uit zijn verklaringen blijkt voorts dat hij Pashtou, een beetje Dari, Frans, Engels en Turks spreekt, dat hij over enige werkervaring beschikt en dat hij het internet kan gebruiken. Van verzoeker, die heeft aangetoond voldoende zelfstandig en initiatiefrijk te zijn door naar Europa te reizen, is het derhalve niet onredelijk te verwachten dat hij verhuist naar een deel van Afghanistan waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, zoals in casu Kaboel. Rekening houdend met het individuele profiel van verzoeker en de algemene situatie in de hoofdstad Kaboel, komt de commissaris-generaal terecht tot de vaststelling dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid zou beschikken om naar Kaboel te verhuizen en zich aldaar te vestigen.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op high profile-doelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Integendeel, uit de bijgebrachte informatie – die overigens niet alleen betrekking heeft op het geweld in de stad Kaboel, maar ook manifestaties, vrijdelde aanslagen en arrestaties beschrijft – blijkt dat het geweld in de hoofdstad overwegend aanslagen betreft tegen high profile-doelwitten en dus niet gericht is op de gewone Afghaanse burger.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist de motivering aangaande het vestigingsalternatief in Kaboel. Met het betoog dat hij geen sociaal opvangnetwerk heeft noch familie in Kaboel brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, echter geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Verzoeker toont – blote beweringen en speculaties van zijnentwege buiten beschouwing gelaten – niet aan dat hij als volwassen, gezonde en alleenstaande man die verschillende talen spreekt, en die werkervaring heeft, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kaboel. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal wel degelijk het individuele geval van verzoeker onderzocht.

Waar hij nog argumenteert dat rekening dient te worden gehouden met de situatie in Kaboel, dat alleenstaande mannelijke asielzoekers zich niet (redelijkerwijze) in de stad Kaboel kunnen vestigen aangezien zij daar in een uiterst precaire situatie terecht komen gelet op de sociaal-economische situatie, benadrukt de Raad dat het louter uiten van een dergelijke vrees en de verwijzing naar algemene rapporten en informatie niet aantoont dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Immers maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal terechtkomen in de precaire sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden Application no 23505/09), 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad verwijst voorts nogmaals naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker betoogt dat de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor alleenstaande mannen in steden geenszins vervalt, dat UNHCR immers duidelijk maakt dat dit enkel in bepaalde gevallen zo zou kunnen zijn en dat men in ieder geval een persoonlijke afweging dient te maken, wijst de Raad erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk op een individuele manier werd gemotiveerd waarom redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker zich als alleenstaande jongeman in Kabul kan vestigen om te ontkomen aan de situatie van veralgemeend geweld die in de provincie Kapisa heerst.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, terecht tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker zich in Kaboel kan vestigen.

2.10. Daar waar verzoeker nog aanhaalt dat hij niet geconfronteerd werd met het intern vluchtalternatief naar Kaboel, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is om de asielzoeker tijdens het gehoor zelf te confronteren met de informatie waarover hij beschikt (RvS 22 september 2004, nr. 135.204). De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op zijn beslissingen. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron bevinden zich bovendien in het administratief dossier, en verzoeker heeft er kennis van kunnen nemen.

2.11. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.12. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER